

150

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 czerwca 1955 r.

w sprawie uposażenia pracowników inżynieryjno-technicznych i robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych.

Na podstawie art. 5, art. 8 ust. 2 i art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do pracowników, o których mowa w § 3, zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych, utworzonych w trybie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. Nr 5, poz. 38).

2. Właściwy minister (kierownik centralnego urzędu) może w porozumieniu z Pzewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Prezesem Państwowej Komisji Etatów zastosować przepisy rozporządzenia w stosunku do pracowników zatrudnionych w instytutach lub placówkach naukowych utworzonych w innym trybie, aniżeli wskazany w ust. 1, lub placówkach nie mających charakteru technicznego.

§ 2. 1. W instytutach, o których mowa w § 1, przez nazwę „zakład” rozumie się komórkę naukowo-badawczą lub techniczną, a przez nazwę „dział” — komórkę funkcjonalną.

2. Zakłady i działy dzielą się w zasadzie na stanowiska pracy; w uzasadnionych przypadkach zakłady mogą dzielić się na pracownie lub laboratoria, a działy — na sekcje.

§ 3. 1. Pracownikami inżynieryjno-technicznymi w rozumieniu rozporządzenia są pracownicy zatrudnieni w zakładach oraz w działach: ogólnotechnicznych, planowania, dokumentacji i informacji naukowo-technicznej, o ile posiadają kwalifikacje określone w § 5 ust. 1, oraz w działach inwestycji i zaopatrzenia materiałowego, o ile posiadają kwalifikacje inżyniera lub technika.

2. Pracownicy instytutów naukowo-badawczych zatrudnieni w działach wykonujących funkcje administracyjno-gospodarcze, jak również pracownicy pełniący czynności administracyjno-obslugowe, a zatrudnieni w zakładach oraz w działach, o których mowa w ust. 1, pobierają uposażenie według ogólnych zasad obowiązujących pracowników administracji państwowej.

§ 4. 1. Samodzielni pracownicy nauki zatrudnieni w instytutach naukowo-badawczych nie podlegają przepisom rozporządzenia i pobierają uposażenie według zasad określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1954 r. w sprawie uposażenia pracowników nauki (Dz. U. Nr 42, poz. 187).

2. Pomocniczy pracownicy nauki, zatrudnieni w instytutach naukowo-badawczych, są wynagradzani według zasad określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1954 r. w sprawie uposażenia pracowników nauki z tym że właściwy minister może w przypadkach uzasadnionych zakresem pracy lub odpowiedzialności pomocniczych pracowników nauki zezwolić na wynagradzanie tych pracowników według przepisów niniejszego rozporządzenia.

3. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pracowników zatrudnionych w gospodarstwach pomocniczych instytutów naukowo-badawczych.

§ 5. 1. Uposażenie zasadnicze pracowników inżynieryjno-technicznych ustala się w zależności od stopnia posiadanych kwalifikacji, jak następuje:

	miesięcznie złotych
1) posiadający ukończone studia wyższe i co najmniej siedmioletnią praktykę w placówce naukowo-badawczej bądź w zakładzie produkcyjnym	1750—2010
2) posiadający ukończone studia wyższe i co najmniej pięcioletnią praktykę w zakładzie produkcyjnym lub placówce naukowo-badawczej	1500—1750
3) posiadający ukończone studia wyższe i co najmniej trzyletnią praktykę w zakładzie produkcyjnym lub placówce naukowo-badawczej	1300—1500
4) posiadający ukończone studia wyższe	920—1300
5) technik posiadający ukończone technikum i co najmniej czteroletnią praktykę na stanowisku technika	1000—1300
6) technik posiadający ukończone technikum	700—1000
7) laborant, kreslarz posiadający ukończoną szkołę zawodową i co najmniej czteroletnią praktykę	800—1100
8) laborant, kreslarz posiadający ukończoną szkołę zawodową	650—900

2. Posiadanie wymaganego przepisami ust. 1 stopnia kwalifikacji w zakresie wykształcenia uzasadnić można dowodem ukończenia zakładu, kursu lub studiów uznanych przez właściwe władze za równorzędne z wymienionymi w przepisach ust. 1 lub też złożenia egzaminu określonego przez właściwe władze.

3. Uposażenie przewidziane w ust. 1 przysługuje pracownikom inżynieryjno-technicznym zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy.

4. Pracownikom inżynieryjno-technicznym zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy, odpowiadającym połowie etatu, przysługuje uposażenie w wysokości połowy stawki wymienionej w ust. 1.

5. Właściwy minister (kierownik centralnego urzędu) może w drodze zarządzenia wydanego w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Etabłów dostosować określoną w ust. 1 nomenklaturę stanowisk, rodzaj wykształcenia wyższego (pkt 1, 2 i 3) oraz średniego (pkt 4 i 5), a ponadto rodzaj praktyki do niezbędnych potrzeb wynikających z odmienności zadań instytutu naukowo-badawczego.

§ 6. 1. Ustala się dodatki za kierownictwo określone w stosunku procentowym od uposażenia zasadniczego dla pracowników inżynieryjno-technicznych, zajmujących następujące stanowiska:

1) dyrektor instytutu naukowo-badawczego	50%
2) zastępca dyrektora instytutu naukowo-badawczego	30%
3) kierownik zakładu, działu, oddziału terenowego	20%

4) kierownik pracowni, sekcji lub warsztatu, zatrudniających co najmniej pięciu pracowników 15%.

2. W wyjątkowo uzasadnionych przypadkach właściwy minister (kierownik centralnego urzędu) może przyznać dodatek za kierownictwo pracownikowi kierującemu pracownią, sekcją o obsadzie mniejszej, aniżeli przewidziana w ust. 1 pkt 4, jednakże co najmniej trzyosobowej.

§ 7. Właściwy minister (kierownik centralnego urzędu) może w ramach zatwierdzonych kredytów przyznać pracownikowi inżynieryjno-technicznemu z tytułu szczególnych osiągnięć w pracy badawczej lub wyjątkowych zasług w dziedzinie organizacji pracy instytutu dodatek w wysokości nie przekraczającej 50% uposażenia zasadniczego.

§ 8. 1. Robotnicy zatrudnieni w instytutach naukowo-badawczych otrzymują następujące wynagrodzenie godzinowe:

Lp.	Kwalifikacje	Stawka za jedną godzinę w złotych
1	Robotnik wysokokwalifikowany, wykonujący samodzielnie skomplikowane i precyzyjne roboty	5,00 — 6,00
2	Kwalifikowany robotnik wykonujący pod nadzorem skomplikowane i precyzyjne roboty	3,60 — 4,60
3	Robotnik	2,50 — 3,20
4	Uczeń	1,80

2. Robotnik pracujący, a ponadto nadzorujący i organizujący pracę brygady, otrzymuje dodatek w wysokości 20% stawki godzinowej.

3. Za wykonanie prac w terminie i w dobrej jakości robotnicy o kwalifikacjach wymienionych w pkt 1 lp. 1 — 2 mogą otrzymać premię w wysokości do 25% stawki podstawowej.

4. O wysokości premii i jej przyznaniu decyduje dyrektor instytutu na wniosek kierownika zakładu.

5. Dyrektor instytutu naukowo-badawczego może w poszczególnych przypadkach zlecać robotnikom zatrudnionym w instytucie w ramach zatwierdzonego budżetu płacić wykonanie szczególnie precyzyjnych i nie powtarzających się robót za specjalnym wynagrodzeniem, którego wysokość powinna być z góry ustalona i podana do wiadomości robotnika.

§ 9. 1. Pracownikom inżynieryjno-technicznym i robotnikom, którzy wykonują prace w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych, może być przyznany dodatek specjalny w wysokości od 10 do 30% uposażenia zasadniczego.

2. Szczegółowe wykazy prac, o których mowa w ust. 1, oraz wysokość procentową dodatku zależną od stopnia szkodliwości i uciążliwości pracy ustala właściwy minister w drodze zarządzeń uzgodnionych z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministrem Zdrowia i Centralną Radą Związków Zawodowych.

§ 10. 1. W przypadkach wykonywania przez pracowników inżynieryjno-technicznych i robotników pracy w warunkach szkodliwych dla zdrowia mogą do tych pracowników mieć odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o skróconym czasie pracy szczególnie uciążliwej lub wykonywanej w szkodliwych warunkach (Dz. U. Nr 20, poz. 174), a także przepisy art. 10 ustawy o urlopiach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu w brzmieniu ustawy z dnia 20 marca 1950 r. (Dz. U. Nr 13, poz. 123).

2. Skrócenie czasu pracy w trybie ust. 1 nie wyklucza możliwości przyznania dodatku specjalnego, przewidzianego w § 9.

§ 11. 1. Pracownicy inżynieryjno-techniczni są pracownikami o niestandardowym czasie pracy i nie mogą być wynagradzani za pracę wykonywaną poza normalnymi godzinami pracy.

2. Robotnicy są pracownikami o normowanym czasie pracy i mają prawo do dodatków za pracę w godzinach przekraczających tygodniowy wymiar czasu pracy, określony w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami). Dodatki za pracę w godzinach nadliczbowych wypłaca się według art. 16 powołanej ustawy. Ilość godzin nadliczbowych na jednego robotnika nie może przekraczać 120 godzin w stosunku rocznym.

3. Za dyżury niezbędne dla wykonania prac naukowo-badawczych, a trwające nieprzerwanie co najmniej

4 godziny poza czasem normalnej pracy, pracownicy inżynieryjno-techniczni otrzymują wynagrodzenie dodatkowe w wysokości jednej sto siedemdziesiątej piątej części otrzymywanego miesięcznego uposażenia zasadniczego za każdą godzinę dyżuru.

4. Robotnicy zatrudnieni w instytutach naukowo-badawczych mają prawo do urlopów wypoczynkowych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1949 r. Nr 47, poz. 365 z późniejszymi zmianami). Robotnicy, którzy przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia korzystali z dłuższego wymiaru urlopu wypoczynkowego, zachowują dotychczasowe uprawnienia w zakresie urlopu wypoczynkowego na okres pracy w danym instytucie.

§ 12. 1. Za konkretne osiągnięcia w pracy naukowo-badawczej, wykonywane prac w należytej jakości i określonym terminie pracownikom inżynieryjno-technicznym i robotnikom mogą być przyznane nagrody w wysokości nie mniejszej niż 300 zł, lecz nie przekraczającej 100% zasadniczego uposażenia miesięcznego danego pracownika, a w ciągu roku 300% miesięcznego uposażenia zasadniczego.

2. Nagrody przyznaje:

- 1) dla dyrektora instytutu i jego zastępców — właściwy minister (kierownik centralnego urzędu),
- 2) dla pozostałych pracowników inżynieryjno-technicznych i robotników — dyrektor instytutu na wniosek kierownika zakładu lub działu.

§ 13. Pracownicy, którym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przysługiwałoby uposażenie niższe od otrzymywanego na podstawie dotychczasowych przepisów, otrzymują przez czas pozostawania na dotychczasowym stanowisku dodatek wyrównawczy do poziomu uposażenia dotychczas przez nich pobieranego.

§ 14. W stosunku do pracowników zatrudnionych w instytutach określonych w § 1 ust. 1 i 2 traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 1951 r. o uposażeniu pracowników nauki (Dz. U. z 1951 r. Nr 21, poz. 165 i Nr 63, poz. 430 oraz z 1953 r. Nr 5, poz. 8 i 9).

§ 15. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz właściwym ministrom.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1955 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*